

namen ekspedicije je bil, da na osnovi arheoloških podatkov in različnih sodobnih spomenikov iz stare krščanske dobe proučuje srbske in bolgarske uplive na kulturo raznih makedonskih krajev. Preiskovavci so našli mnogo značilnih arhitektonskih spomenikov iz stare dobe, med katerimi so najiminitnejši: Markov manastir, cerkev Gračanica, manastir Nagovičin in razne zgradbe okoli Ohrida. Ekspedicija se je vrnila z obilnim gradivom, med katerim je okoli 550 snimkov.

„**Maticе Školská**“ v Brnu praznuje letos petindvajsetletnico svojega obstanka. Osnovana je na taki podlagi, kakor naša „Družba svetega Cirila in Metoda“. Zdaj vzdržuje „Matica“ na Moravskem 12 šol s 3000 češkimi otroki, ter veliko zavetišče s 1300 gojenci, katere daje „Matica“ na svoje stroške študirat.

Češke razstave. Čehi so priredili letos štiri krajevne razstave: v Taboru, Viškovu in Kladnu ter v Pragi „delavsko razstavo“. Povsod se je pokazal velik napredek posebno v tehničnih izdelkih.

Čehi na Dunaju. Češko prebivalstvo na Dunaju jako raste, posebno po doseljevanju z Moravskega. Zdaj jih je že do 400.000 tako, da imenujejo Dunaj že — najbolj češko mesto. Prva zahteva Čehov je zdaj, da dobé na Dunju tudi svoje ljudske šole. Temu se pa ustavlja nemško prebivalstvo z vso trdovratnostjo.

Museálna slovenská spoločnosť se imenuje eno onih maloštevilnih društev, katerih ni zatrla madjarsko nasilje ubogim Slovakom. Kakor znano, je „Matico Slovensko“, ki je bila tako književno društvo, kakor so „Maticе“ drugih slovanskih narodov, madjarska vlada zatrla in ji pobrala imetje. Slovaki imajo zdaj v Turčanskem sv. Martinu svoj „Narodni muzej“, katerega predsednik je velezaslužni župnik, znani botanik Andrej Km et. Podpredsednik Romuald Zajm us je letos umrl, in izvoljen je bil mesto njega Fr. R. O s w a l d, o katerega spisih bomo še poročali. Društvo izdaje znanstven list: „Časopis Museálnej slovenskej spoločnosti“, katerega urejuje tajnik A. S o k o l í k.

Etnografični muzej v Pragi. Novoustanovljeni etnografični muzej v Pragi bo obsejal sledeče oddelke: 1. Selske zgradbe in njih arhitektura, 2. narodne noše, 3. narodni izdelki, 4. spomeniki prostonarodnega slovstva, 6. narodna glasba, pesem in plesi, 7. sociologija. Dopolnilni oddelki bodo: zemljepisni, antropološki, demografični in oddelek za jezik in narečja.

Češki arhitekti in cerkveno stavbarstvo. Češki arhitekti so se obrnili do „Krščanske akademie“ s prošnjo, naj se stavbe novih cerkvâ oddajajo po javni konkurenci, pri kateri bi se izbirali tehnično in umetniško najbolj dovršeni načrti. V tej vlogi pravijo češki arhitekti: „Cerkveno stavbarstvo je bilo v vseh kulturnih narodih težišče slogov, in

njemu gre v prvi vrsti zasluga, da imamo monumentalne stavbene spomenike, ki označujejo posamezne dobe. Narod, kateri je gojil umetnost na svojih nabožnih stavbah, se šteje med kulturne narode. Čehi so stopili med te narode že od početka svoje zgodovinske dobe, katera se začinja z dobo pokristjanjenja. Številni naši spomeniki cerkvene umetnosti v romanskem, gotskem, renesančnem in baročnem slogu dokazujejo, da je od nekdanj bilo med Čehi ne le mnogo nabožnih mož, ampak tudi mnogo umetnikov. Šele s propadom baroka in s kmalu za njim zavladavšim jožefinstvom je opešala nekdanj tako živahna delavnost na polju cerkvene arhitekture. S probujenjem našega naroda je sicer oživela tudi ta delavnost, a ni bilo dovolj umetnikov, kateri bi bili zadostovali tudi skromnejšim tedanjim umetniškim nalogam. Cerkveno stavbarstvo se je od druge polovice XIX. stoletja sem bavilo skoro izključno le s popraviljem starih spomenikov. Za naraščajoči narodni organizem se kaže zdaj potreba, zidati mu nove cerkve.“ Arhitekti pozivljajo potem „Krščansko akademijo“, naj po zgledu dunajske „Leonove družbe“ posreduje, da se bo zidalo po najbolj umetniških načrtih.

„**Česká akademie pro vědy itd.**“ v Pragi je sklenila, da bo izdajala publikacije z naslovom „Monumenta palaeographica“, v katerih bo s slikami pojasnjena zgodovina češkega pisma.

Prvi slavist.

Letos je preteklo sto let, odkar je umrl prvi mož, ki zasluži ime znanstvenega slavista. Bil je duhovnik iz pavlanskega reda, skromen menih, ki pač ni vedel ob svoji smrti, da se bo znanost, kakero je on započel z nekaterimi zdaj že pozabljenimi spisi, tako široko in bujno razvila. Bil je Fortunat Durych, rojen l. 1735. v Turnovi na Češkem, umrl ravno tam 31. avgusta l. 1802. Zaslužil je, da od njega započeta znanost ohrani njegov spomin.

Bil je iz precej premožne rodbine, ki je dala mladega Václava v šole. A že l. 1750. mu je umrl oče in rodbina je zašla v dolgove. Václav je vstopil v samostan, kjer je dobil ime Fortunat. Najprej se je posvetil proučevanju orientalskih jezikov, in redovni predstojniki so ga poslali na Dunaj, v Monako in v Prago, da se v njih temeljito izobrazi. Pri tem študiju je pa vedno primerjal tudi slovanske jezike z drugimi, in to ga je slednjič nagnilo, da jih je začel samostojno preiskavati. Nihče pred njim še ni bil tega poizkusil, na nikogar se ni mogel naslanjati — in ravno zaradi tega je znamenit, ker je bil prvi slavist. Celó življenje se je bavil s slavistiko, in on je navdušil svojega mlajšega tovariša Dobrovskega, da je postavil znanstveni temelj češki slavistiki. Slava učenca je zatemnila pozneje ime učiteljevo.

Jasno je, da Durychovi spisi nimajo posebne znanstvene vrednosti, saj je moral orati ledino in tu ni imel toliko kritičnega duha, kakor Dobrovský. Sledil je bolj svojemü čuvstvu ter večkrat zašel v znanstveno liriko. Bil je tudi nekako boječ in nezapen proti samemu sebi ter je objavil malo svojih spisov. Učil se je pa jako pridno. Preiskaval je največ v dunajski dvorni knjižnici ter objavil prve stare slovanske rokopise. Celih 18 let po svojem prvem spisu se je odločil, da izda plod svojega mnogoletnega preiskavanja. L. 1795. je izdal uvod k „Slovanski Biblioteki“, katera je imela sicer obširen program, a je žal prenehala izhajati po prvem zvezku. Drugi del se je izgubil v rokopisu.

Tem bolj moramo ceniti Durychovo delavnost, ker je živel v jako težavnih razmerah L. 1784. je namreč cesar Jožef II. odpravil tudi pavlanski red. Država se je polastila redovnega imetja in razgnala menihe. Durycha so odpravili s skromno pokojnino, s katero je moral podpirati ubožne sorodnike. Šele ob koncu življenja, ko je že izdal zvezek „Slovanske Biblioteke“, je dobil 200 gld. podpore. L. 1800. pa ga je zadel mrtvoud in čez dve leti je umrl. Svoje rodno mesto je srčno ljubil. Trudil se je, da so rojakom zopet odprli s silo zatvorjeno cerkev, in deloval na to, da bi se tam ustanovila gimnazija, česar pa ni dosegel. Preiskoval je v okolici tudi stare spomenike.

Kopali so ga na domačem pokopališču, a s časom so pozabili na njegov grob. Šele l. 1867. so se ga zopet spomnili rojaki, in „Beseda čtenářská“ mu je postavila spomenik na pokopališču. — Tako je živel in deloval, skromno sicer, a neumorno — naš prvi slavist.

25letnica Marije Konopnicke. Prošle dni so Poljaki zopet pokazali, kako visoko cenijo svoje pisatelje in pisateljice. V Krakovu je bila velika slavnost v čast Mariji Konopnicki, katera že petindvajset let deluje na pisateljskem polju. Posebno poljske gospe in dekleta so jo visoko počastile. Pisateljica je prišla osebno k slavnostim iz Lvova. Pozdravil jo je mestni župan in mnoge deputacije, priredili so njej na čast gledališko predstavo in velik slavnostni shod.

„Akademija umiejętności“ v Krakovu je razposlala oklic, v katerem prosi, naj se jej naznanijo vsi poljski rokopisi od XIV. do XIX. veka, ki se nahajajo v privatnih rokah. Hkrati razpošilja vzorec in pouk, kako se naj listine popisujejo in pošiljajo.

Iz stare zgodovine inflantske. S preiskovanjem inflantskega jezika in tamošnje zgodovine se bavi znanstveno društvo „Die lettisch-literärise Gesellschaft.“ V zadnji številki je tudi „Kwartalnik historyczny“ objavil zanimive podatke o „Inflantih polskih“ in njih stari cerkveni zgodovini. Posebno zanimiva osebnost iz te zgodovine je jezuit Mihael Roth. Bil

je pravi apostol inflantski v sredi 18. stoletja. Roth je proučil natančno łotawski jezik — Nemci ga imenujejo danes: „die hochlettische Mundart“ — in izdal o njem prvo obširnejše religiozno delo v dveh knjigah z naslovom: „Wyssamociba katoliszka.“ Spomin Rothov živi še zdaj med ljudstvom, katero ga ima za svetnika.

Preiskovanje krajepisnih imen. V zadnji številki smo objavili spis gospoda Šande o potrebi slovarja slovenskih krajepisnih imen. Tudi drugi Slovani težé za tem. Pred kratkim je izdal P. P. Kühnel knjigo: „Die slavischen Orts- und Flussnamen im Lüneburgischen.“ (I. Theil, Hannover, 1902. Str. 172.) Kühnel že mnogo let preiskuje ta imena po Meklenburškem, v gornjih Lužicah in lüneburškem Wendlandu daleč za Labo. On se ne zadovoljuje le z imeni vasi in rek, ampak po specialnih zemljevidih, katastralnih mapah itd. zasleduje tudi vsa imena polj in travnikov ter jih izkuša razlagati.

„Macierz Polska“ je bila ustanovljena l. 1882., je torej izpolnila letos dvajset let svojega obstanka. Ustanovil jo je Kraszewski, da bi izdajala in razširjala poljske knjige med ljudstvo. Doslej je izdala 74 knjig leposlovne in znanstvene vsebine. Poleg tega izdaje časopis za ljudstvo „Nedziela“ in ob Mickiewiczem jubileju je izdala jako ceneno zbirko del tega poljskega pisatelja, ki je zdaj v neštevilnih izvodih razširjena med poljskim narodom. „Macierz Polska“ upravlja tudi „Košciuszczkovo ustanovo“, iz katere se bo kmalu začela izdajati poljudna poljska enciklopedija.

Poljsko časopisje v Galiciji po strankah. Gališko dnevno časopisje je razdeljeno zdaj v sledeče stranke: Konservativni stranki služijo „Gazeta Narodowa“, „Czas“, „Przegląd“ in „Dziennik Polski“, ljudska stranka ima „Kurjer Lwowski“, ki je tudi nekoliko demokratiški kakor „Nowa Reforma“ in „Słowo Polskie“, vspoljski je „Przegląd Wzeczpolski“, socialni demokratje imajo „Naprzód“, stojalovščiki „Wieniec“. Katoliški v bolj krščansko-socialnem smislu je „Przedświt“.

Mitrofan Remezov, pred kratkim umrli ruski pisatelj, je obogatil rusko slovstvo z marsikaterim dobrim leposlovnim delom. Svoje spise je dal tiskati šele v poznejši starosti, največ v „Ruski Mysli“. Bolj znani so sledeči njegovi leposlovni in poučni spisi: „Naših polj jagody“, „Krasovica Dunjka“, „Ničji denjgi“, „Zabytaja tetradka“, „Děti generala Vranova“, „Judeja i Rim“, „Kartiny žizni Vizantiji“, „Vizantija i Vizantijcy“ itd.

Mikola Ivanovič Naumov je bil v Rusiji jako priljubljen pisatelj. Okoli leta 1850. je stopil na slovstveno polje in je zbudil posebno zanimanje s svojimi povestmi iz narodnega in vojaškega življenja. Rad je živel med prostim narodom in iz njega je